

Arrest

nr. 163 713 van 9 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 december 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van H.S.H. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad. U bent een sjiïet van Arabische origine. U maakte de middelbare school af. U bent gehuwd met (M.A.L.) (CGVS 15/15691/B, O.V. X) en jullie hebben vier kinderen, die naar België zijn meegekomen. Eerder had u een groothandel in kinderkledij en een winkel in dameskledij.

Omdat de zaken niet al te best gingen en omdat u daartoe de kans kreeg, bent u in 2007 voor een rechtbank beginnen werken. Uw activiteiten waren er veeleer van administratieve aard. U maakte de bezoekers van de rechtbank wegwijs en was aldus ook verantwoordelijk voor het onthaal.

In 2011 werd deze rechtbank, die ooit Saddam Hussein en zijn handlangers veroordeelde, definitief opgedoekt. De ambtenaren die er werkten, werden naar verschillende departementen overgeheveld. Zelf werd u in november 2011 overgeplaatst naar de inlichtingendiensten, gelokaliseerd in de "Green Zone". U kreeg er een administratief takenpakket en hield zich bezig met het wagenpark. U moest de voertuigen inschrijven, toezien op het onderhoud en dergelijke meer.

Op 3 mei 2014 kreeg u een anoniem telefoontje. De beller bedreigde u en eiste dat u uw werk voor de inlichtingendiensten zou stopzetten. U nam dit niet helemaal serieus en ging gewoon verder met uw leven. In de vroege ochtend van 8 mei 2014 werd uw auto, die u voor de poort van uw huis had geparkeerd, tot ontploffing gebracht. De hulpdiensten kwamen ter plaatse en u legde ten overstaan van de politie een verklaring af. Bij het incident vielen geen slachtoffers. Uw gezin was in shock. U nam gedurende enkele weken vakantie op het werk. Ongeveer een week na het incident zijn jullie verhuisd naar de woning van uw schoonouders. Uw broer en moeder bleven in het huis en verblijven er nog steeds. U ging weer aan het werk maar was zeer voorzichtig om verdere problemen te vermijden. Zo veranderde u uw telefoonnummer. In de maanden die volgden, regelde u de nodige documenten om Irak te verlaten. Met uw vrouw en vier kinderen nam u op 13 september 2014 het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Jullie hebben daar bijna negen maanden verbleven. Het was van bij het begin uw bedoeling om naar Europa te komen en met de hulp van een smokkelaar bent u daar ook in geslaagd. Deze persoon zorgde voor paspoorten waarmee jullie per vliegtuig naar een u onbekend land reisden. Van daar ging het met de auto verder naar Brussel. Op 22 juni 2015 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Irak waar u omwille van uw activiteiten voor de autoriteiten door sjiiitische of soennitische milities wordt gevisieerd. Bovendien heeft u zonder toestemming uw dienst verlaten en riskeert u bij een eventuele terugkeer naar Irak een zware bestraffing. Voorts acht u de algemene situatie in Bagdad onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en van de kinderen, uw bewijs van woonplaats, jullie huwelijksakte, een werkbadge van de inlichtingendiensten, een toegangsbadge voor de green zone, drie foto's van uw uitgebrande voertuig, een brief in verband met uw aanstelling in 2007, een brief in verband met uw overplaatsing in 2011 en een enveloppe waarin enkele van de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen kende met bepaalde milities. Zo rijst de vraag waarom net u op dusdanige wijze zou worden gevisieerd, waarbij men er zelfs niet voor zou terugschrikken uw auto op te blazen. U geeft immers zelf aan dat u dan wel voor de inlichtingendiensten zou hebben gewerkt maar dat u een louter administratieve functie zou hebben uitgeoefend. De oranje kleur op uw toegangsbadge voor de Green Zone zou volgens u zelfs betekenen dat u bij het binnenkomen van die zone het strengst gecontroleerd wordt (CGVS, p.9). Hoewel uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat er nog een lagere categorie rood bestaat die meestal aan gewone arbeiders wordt uitgereikt, kan toch worden aangenomen dat u voor mogelijke terroristen geen bijzonder interessant profiel kan hebben gehad. Dat men toch van het tegendeel zou zijn overtuigd, kan u zelf ook niet aannemelijk maken. U zegt dat ze wellicht niet wisten welke functie u uitoefende binnen de inlichtingendiensten of welke rang u had en dat ze misschien dachten dat u gevoelige informatie kon geven (CGVS, p.15). Er mag evenwel worden verondersteld dat dergelijke groepering zich eerst enigszins informeert over de persoon die zij viseren. Waarom net u het doelwit van deze personen zou zijn geworden, blijft onduidelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat u zelf geen idee heeft door wie u zou worden gevisieerd. U heeft het over een persoon die u telefonisch bedreigde maar u weet niet welke groepering de man vertegenwoordigde (CGVS, p.11). U zegt ook dat zowel sjiiitische of soennitische groeperingen verantwoordelijk kunnen zijn voor wat u zou hebben meegemaakt (CGVS, p.11), wat toch bijzonder vaag is. Na de explosie van uw wagen begin mei zou u bovendien tot aan uw vertrek in september niets meer van deze terroristen hebben gehoord, noch werd de aanslag door een of andere beweging opgeëist (CGVS, p.11). Door wie u zou zijn bedreigd, wordt nooit duidelijk.

U stelt verder dat deze onbekende groepering u uit de weg wil ruimen omdat u voor de autoriteiten werkzaam was.

Het is evenwel bevreemdend dat u pas na de bomexplosie overtuigd zou zijn geraakt van de ernst van de situatie en dat u de dreigtelefoon die u enkele dagen eerder zou hebben gekregen, niet serieus nam (CGVS, p.15). U zegt dat u na de dreigtelefoon niets ondernam en niet eens aangifte deed (CGVS, p.15). Dat u de eerste bedreiging niet ernstig zou hebben genomen, is niet aannemelijk, te meer de anonieme beller ook uw gezin zou hebben bedreigd (CGVS, p.15). Dat uw vrouw de kinderen in de dagen die volgden gewoon te voet naar school zou hebben gebracht (CGVS, vrouw, p.4), komt in dergelijke context niet aannemelijk over. Voorts kan het CGVS enkel vaststellen dat u zelfs na de bomexplosie uw werk als administratief bediende zou hebben verdergezet, hoewel u aangeeft dat uw belagers erop aandrongen dat u uw activiteiten zou stopzetten (CGVS, p.10). Dat u het, ondanks het feit dat u en uw gezin met de dood zouden zijn bedreigd, aangewezen achtte om niet in te gaan op de eisen van deze personen, is weinig geloofwaardig. U stelt nog dat uw familie het geld nodig had, wat in dergelijke situatie geen afdoende argumentatie lijkt.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw voertuig zou zijn opgeblazen maar dat u hiervoor geen enkel schriftelijk bewijs neerlegt. Nochtans zou u ten overstaan van de politie een verklaring hebben afgelegd (CGVS, p.13), zou u de wagen later ook hebben laten takelen (CGVS, p.17) en diende u naar eigen zeggen bij de overheid een dossier in om de geleden schade te recupereren (CGVS, p.13). U toont enkel wat foto's van het wrak van een voertuig maar deze herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet. Dat u naast uw eigen wagen staat, wordt niet door deze foto's bewezen. Integendeel, het is zeer merkwaardig dat u, kort na de bomexplosie, breed lachend naast het wrak poseert en daarbij bovendien een ongeschonden nummerplaat vasthoudt die onmogelijk van dit totaal verwoeste en uitgebrande voertuig kan zijn, zoals u volhoudt (CGVS, p.13).

Voorts dient te worden gewezen op enkele andere verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. U zegt bijvoorbeeld eerst dat er geen enkel onderzoek naar de explosie werd gevoerd (CGVS, p.16), waarna u dit zelf nuanceert door te verklaren dat de politie u zou contacteren mochten zij meer nieuws over deze zaak hebben (CGVS, p.17). Uit uw verklaringen is geenszins gebleken dat u zelf nog zou hebben geïnformeerd naar een stand van zaken, wat eveneens opmerkelijk is.

Voorts is het opmerkelijk dat de aanslag al van 8 mei 2014 zou dateren maar dat u over geen enkele indicatie beschikt waaruit zou blijken dat men nog naar u of uw familie op zoek is gegaan. Hoewel uw moeder en uw broer nog steeds wonen in het huis waarvoor de aanslag zou zijn gepleegd, stelt u dat niemand u daar is komen zoeken (CGVS, p.16). Ook in de vier maanden tussen de aanslag en uw vertrek uit Irak, toen u gewoon bij de inlichtingendiensten zou zijn blijven werken, zouden zich geen verdere incidenten hebben voorgedaan. Dat men als waarschuwing uw auto zou opblazen om daarna geen andere actie tegen u te ondernemen, is merkwaardig.

Wat betreft uw vrees als zou u door de Iraakse autoriteiten worden gestraft omdat u uw administratie zonder toestemming zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde problemen met milities niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zodoende kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u ten gevolge van deze problemen uw werk hebben verlaten. Wat betreft uw opmerking als zou elk vertrek uit de dienst verboden zijn geweest omwille van de crisis- en veiligheidssituatie in Irak, kan nogmaals worden gewezen op uw profiel, namelijk dat van administratief bediende binnen een overheidsinstelling. Dat uw vertrek tot onoverkomelijke problemen zou hebben geleid voor de werking van de Iraakse inlichtingendiensten, is niet aannemelijk. Dat men uw vertrek desnoods met de dood zou bestraffen (CGVS, p.19), lijkt dan ook schromelijk overdreven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw asielaanvraag en beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De identiteitsbewijzen van u en uw gezinsleden, uw bewijs van woonplaats en uw huwelijksakte houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De twee badges en de brieven in verband met uw aanstelling en overplaatsing leveren hoogstens een bewijs voor uw professionele activiteiten. Dat u omwille van uw werk voor de overheid werd gevisieerd, wordt hiermee niet aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder

geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers dat bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvraagt, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.L. (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bagdad. U bent een sjjiitische van Arabische origine. U heeft universitaire studies aardrijkskunde gedaan. U bent gehuwd met (S.H.H.) (CGVS 15/15691, O.V. 8.081.836). Jullie hebben vier kinderen die naar België zijn meegekomen.

U was huisvrouw. Uw man had eerder een groothandel in kinderkledij en een winkel in dameskledij. Omdat de zaken niet al te best gingen en omdat uw man daartoe de kans kreeg, is hij in 2007 voor een rechtbank beginnen werken. Zijn activiteiten waren er veeleer van administratieve aard. Hij maakte de bezoekers van de rechtbank wegwijs en was aldus ook verantwoordelijk voor het onthaal. In 2011 werd deze rechtbank, die ooit Saddam Hussein en zijn handlangers veroordeelde, definitief opgedoekt. De ambtenaren die er werkten, werden naar verschillende departementen overgeheveld. Uw man werd in november 2011 overgeplaatst naar de inlichtingendiensten, gelokaliseerd in de “Green Zone”. Hij kreeg er een administratief takenpakket en hield zich bezig met het wagenpark. Hij moest de voertuigen inschrijven, toezien op het onderhoud en dergelijke meer.

Op 3 mei 2014 kreeg uw man een anoniem telefoontje. De beller bedreigde hem en eiste dat hij zijn werk voor de inlichtingendiensten zou stopzetten. Uw man nam dit niet helemaal serieus en ging gewoon verder met zijn leven. Ook u trok zich niets aan van de bedreigingen. Op 8 mei 2014 werd de auto van uw man, die voor de poort van jullie huis geparkeerd stond, in de vroege ochtend tot ontploffing gebracht. De hulpdiensten kwamen ter plaatse en uw man legde ten overstaan van de politie een verklaring af. Bij het incident vielen geen slachtoffers maar uw gezin was in shock. Uw man nam gedurende enkele weken vakantie op het werk. Ongeveer een week na het incident zijn jullie verhuisd naar de woning van uw ouders. Uw schoonbroer en schoonmoeder bleven in het huis en verblijven er nog steeds. Uw man ging weer aan het werk maar was bijzonder voorzichtig om verdere problemen te vermijden. Zo veranderde hij zijn telefoonnummer. In de maanden die volgden, regelde hij de nodige documenten om Irak te verlaten. Met uw man en vier kinderen nam u op 13 september 2014 het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Jullie hebben daar bijna negen maanden verbleven. Jullie hadden van bij het begin de bedoeling om naar Europa te komen en met de hulp van een smokkelaar zijn jullie daar ook in geslaagd. Deze persoon zorgde voor paspoorten waarmee jullie per vliegtuig naar een jullie onbekend land reisden. Van daar ging het met de auto verder naar Brussel. Op 22 juni 2015 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Irak waar uw man omwille van zijn activiteiten voor de autoriteiten door sjjiitische of soennitische milities wordt gevisieerd. Bovendien heeft uw man zonder toestemming zijn dienst verlaten en riskeert hij bij een eventuele terugkeer naar Irak een zware bestraffing. Voorts acht u de algemene situatie in Bagdad onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u en uw man volgende documenten neer: de identiteitskaarten van uzelf, uw man en van de kinderen, een bewijs van woonplaats, jullie huwelijksakte, de werkbadge van uw man van de inlichtingendiensten, zijn toegangsbadge voor de green zone, drie foto's van jullie uitgebrande voertuig, een brief in verband met de aanstelling van uw

man in 2007, een brief in verband met zijn overplaatsing in 2011 en een enveloppe waarin enkele van de documenten werden verstuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man (S.H.H.). In zijn beslissing wordt uitgelegd waarom jullie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen kende met bepaalde milities. Zo rijst de vraag waarom net u op dusdanige wijze zou worden geïd, waarbij men er zelfs niet voor zou terugschrikken uw auto op te blazen. U geeft immers zelf aan dat u dan wel voor de inlichtingendiensten zou hebben gewerkt maar dat u een louter administratieve functie zou hebben uitgeoefend. De oranje kleur op uw toegangsbadge voor de Green Zone zou volgens u zelfs betekenen dat u bij het binnenkomen van die zone het strengst gecontroleerd wordt (CGVS, p.9). Hoewel uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat er nog een lagere categorie rood bestaat die meestal aan gewone arbeiders wordt uitgereikt, kan toch worden aangenomen dat u voor mogelijke terroristen geen bijzonder interessant profiel kan hebben gehad. Dat men toch van het tegendeel zou zijn overtuigd, kan u zelf ook niet aannemelijk maken. U zegt dat ze wellicht niet wisten welke functie u uitoefende binnen de inlichtingendiensten of welke rang u had en dat ze misschien dachten dat u gevoelige informatie kon geven (CGVS, p.15). Er mag evenwel worden verondersteld dat dergelijke groepering zich eerst enigszins informeert over de persoon die zij viseren. Waarom net u het doelwit van deze personen zou zijn geworden, blijft onduidelijk.

Verder dient te worden vastgesteld dat u zelf geen idee heeft door wie u zou worden geïd. U heeft het over een persoon die u telefonisch bedreigde maar u weet niet welke groepering de man vertegenwoordigde (CGVS, p.11). U zegt ook dat zowel sjiiitische of soennitische groeperingen verantwoordelijk kunnen zijn voor wat u zou hebben meegemaakt (CGVS, p.11), wat toch bijzonder vaag is. Na de explosie van uw wagen begin mei zou u bovendien tot aan uw vertrek in september niets meer van deze terroristen hebben gehoord, noch werd de aanslag door een of andere beweging opgeëist (CGVS, p.11). Door wie u zou zijn bedreigd, wordt nooit duidelijk.

U stelt verder dat deze onbekende groepering u uit de weg wil ruimen omdat u voor de autoriteiten werkzaam was. Het is evenwel bevreemdend dat u pas na de bomexplosie overtuigd zou zijn geraakt van de ernst van de situatie en dat u de dreigtelefoon die u enkele dagen eerder zou hebben gekregen, niet serieus nam (CGVS, p.15). U zegt dat u na de dreigtelefoon niets ondernam en niet eens aangifte deed (CGVS, p.15). Dat u de eerste bedreiging niet ernstig zou hebben genomen, is niet aannemelijk, te meer de anonieme beller ook uw gezin zou hebben bedreigd (CGVS, p.15). Dat uw vrouw de kinderen in de dagen die volgden gewoon te voet naar school zou hebben gebracht (CGVS, vrouw, p.4), komt in dergelijke context niet aannemelijk over. Voorts kan het CGVS enkel vaststellen dat u zelfs na de bomexplosie uw werk als administratief bediende zou hebben verdergezet, hoewel u aangeeft dat uw belagers erop aandrongen dat u uw activiteiten zou stopzetten (CGVS, p.10). Dat u het, ondanks het feit dat u en uw gezin met de dood zouden zijn bedreigd, aangewezen achtte om niet in te gaan op de eisen van deze personen, is weinig geloofwaardig. U stelt nog dat uw familie het geld nodig had, wat in dergelijke situatie geen afdoende argumentatie lijkt.

Voorts kan worden opgemerkt dat uw voertuig zou zijn opgeblazen maar dat u hiervoor geen enkel schriftelijk bewijs neerlegt. Nochtans zou u ten overstaan van de politie een verklaring hebben afgelegd (CGVS, p.13), zou u de wagen later ook hebben laten takelen (CGVS, p.17) en diende u naar eigen zeggen bij de overheid een dossier in om de geleden schade te recupereren (CGVS, p.13). U toont enkel wat foto's van het wrak van een voertuig maar deze herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet. Dat u naast uw eigen wagen staat, wordt niet door deze foto's bewezen. Integendeel, het is zeer merkwaardig dat u, kort na de bomexplosie, breed lachend naast het wrak poseert en daarbij bovendien een ongeschonden nummerplaat vasthoudt die onmogelijk van dit totaal verwoeste en uitgebrande voertuig kan zijn, zoals u volhoudt (CGVS, p.13).

Voorts dient te worden gewezen op enkele andere verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. U zegt bijvoorbeeld eerst dat er geen enkel onderzoek naar de explosie werd gevoerd (CGVS, p.16), waarna u dit zelf nuanceert door te verklaren dat de politie u zou contacteren mochten zij meer nieuws over deze zaak hebben (CGVS, p.17).

Uit uw verklaringen is geenszins gebleken dat u zelf nog zou hebben geïnformeerd naar een stand van zaken, wat eveneens opmerkelijk is.

Voorts is het opmerkelijk dat de aanslag al van 8 mei 2014 zou dateren maar dat u over geen enkele indicatie beschikt waaruit zou blijken dat men nog naar u of uw familie op zoek is gegaan. Hoewel uw moeder en uw broer nog steeds wonen in het huis waarvoor de aanslag zou zijn gepleegd, stelt u dat niemand u daar is komen zoeken (CGVS, p.16). Ook in de vier maanden tussen de aanslag en uw vertrek uit Irak, toen u gewoon bij de inlichtingendiensten zou zijn blijven werken, zouden zich geen verdere incidenten hebben voorgedaan. Dat men als waarschuwing uw auto zou opblazen om daarna geen andere actie tegen u te ondernemen, is merkwaardig.

Wat betreft uw vrees als zou u door de Iraakse autoriteiten worden gestraft omdat u uw administratie zonder toestemming zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde problemen met milities niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zodoende kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u ten gevolge van deze problemen uw werk hebben verlaten. Wat betreft uw opmerking als zou elk vertrek uit de dienst verboden zijn geweest omwille van de crisis- en veiligheidssituatie in Irak, kan nogmaals worden gewezen op uw profiel, namelijk dat van administratief bediende binnen een overheidsinstelling. Dat uw vertrek tot onoverkomelijke problemen zou hebben geleid voor de werking van de Iraakse inlichtingendiensten, is niet aannemelijk. Dat men uw vertrek desnoods met de dood zou bestraffen (CGVS, p.19), lijkt dan ook schromelijk overdreven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw asielaanvraag en beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet te wijzigen. De identiteitsbewijzen van u en uw gezinsleden, uw bewijs van woonplaats en uw huwelijksakte houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. De twee badges en de brieven in verband met uw aanstelling en overplaatsing leveren hoogstens een bewijs voor uw professionele activiteiten. Dat u omwille van uw werk voor de overheid werd geviseerd, wordt hiermee niet aangetoond.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanvraag ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen.

In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers dat bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvraagt, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Derhalve kan u ook de status van vluchteling noch deze van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Zij verwijzen naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit deze definitie toe op hun situatie en problemen.

Verzoekende partijen betogen in deze:

“(…)

2.1. Vrees voor de milities

Verweerster meent dat eerste verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij problemen heeft gekend met bepaalde milities.

2.1.1.

Zo stelt verweerster dat het weinig waarschijnlijk zou zijn dat de milities eerste verzoeker zouden viseren rekening houdende met het feit dat eerste verzoeker een loutere administratieve functie had bij de inlichtingendienst. Eerste verzoeker dient op te merken dat de milities niet op de hoogte zijn van zijn functie binnen de inlichtingendienst. Het loutere feit dat eerste verzoeker bij de inlichtingendienst is tewerkgesteld, is voldoende voor de milities om hem te viseren.

Verweerster meent dat verondersteld mag worden dat dergelijke groepering zich eerst enigszins informeert over de persoon die zij viseren.

Het is echter geheel onduidelijk op grond van welke objectieve informatie verweerster deze veronderstelling maakt.

Eerste verzoeker wijst deze veronderstelling met klem af, niet alleen door verwijzing naar zijn persoonlijke problemen, doch ook door te wijzen op het feit dat een andere administratief bediende geïnterviewd werd en dat zelfs een poetsman vermoord werd (‘Inderdaad, op mijn werk werden beide personen bedreigd, anderen werden zelfs vermoord. Bijv na dit incident was er een collega, die had een bom in zijn auto. Net die dag nam zijn echtgenote te auto om de kinderen naar school te brengen. Na terugkeer van school ontplofte de auto. Zijn echtgenote was dan dood ipv hem’, administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 12).

De milities kunnen op eenvoudige wijze vaststellen wie bij de inlichtingendienst werkt: ze kunnen zien wie het gebouw binnengaat en buitenkomt. De praktijken van de milities tonen aan dat zij zich niet verder informeren over de functie van de betreffende ambtenaren.

De situatie in Bagdad is uiterst onstabiel. Het doel van de milities is om de heersende onstabiele situatie te bestendigen teneinde hun macht nog te vergroten. De doelstelling van de milities wordt bereikt door angst te zaaien onder de gehele bevolking. En dit laatste doen de milities door personen op grond van quasi willekeur te viseren.

2.1.2.

Verweerster merkt op dat eerste verzoeker niet weet door welke milities hij bedreigd werd. Omwille van die reden meent verweerster te mogen stellen dat de verklaringen van eerste verzoeker bijzonder vaag zouden zijn.

Eerste verzoeker had gerust één of andere militie bij naam kunnen noemen. Doch eerste verzoeker heeft gekozen voor de waarheid: eerste verzoeker wenst geen elementen aan zijn asielrelaas toe te voegen die niet stroken met de werkelijkheid.

De persoon die hem telefonisch bedreigd heeft, heeft zich niet kenbaar gemaakt als zijnde lid van een bepaalde groepering (‘Sprak die persoon in naam van de een of andere groepering? Neen. Ze hebben niets gezegd, ze zeiden alleen dat ik moest stoppen met werken’, administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 10). Aan het uitgebrande voertuig van eerste verzoeker werd er geen briefje achtergelaten waarin de aanslag werd opgeëist.

Op welke manier kan eerste verzoeker zeker zijn van de identiteit van zijn belagers, of van hun lidmaatschap aan een bepaalde militie?

Eerste verzoeker benadrukt dat hij, ook al nam hij de dreigtelefoon niet geheel serieus, hij het lef niet had om te vragen wie de beller was en waarom hij precies slachtoffer werd van dit dreigement.

Daarenboven, rekening houdende met de verschillende tewerkstellingen van eerste verzoeker en de algemene onveiligheidssituatie in Bagdad, dienen er zich verschillende mogelijkheden aan (‘Er zijn er veel die mensen bedreigen; wie of welke groepering het was, weet ik niet; wat ik bedoel, men kan bedreigd worden door veel verschillende personen’, administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 11).

Indien verzoekers worden geïnterviewd omdat eerste verzoeker bij de inlichtingendienst werkt, dan is naar alle waarschijnlijkheid een sjjiitische militie verantwoordelijk voor de bedreiging en de bomexplosie.

De sjiitische milities beschouwen immers ambtenaren van de inlichtingendienst als gevaarlijke personen, aangezien de inlichtingendienst gegevens over deze milities verzamelen. Als de sjiitische milities nog maar denken dat iemand een gevaar voor hen zou kunnen zijn, dan twijfelen ze er niet aan om deze persoon uit de weg te ruimen.

Als de reden van de bedreiging echter zijn voormalige tewerkstelling bij de rechtbank is, dan is de bedreiging en de explosie wellicht het werk van een soennitische groepering ('Daarmee bedoel ik dat ik door soennieten en sjiieten kan worden gevisieerd. Omdat ik op de rechtbank werkte, en dan bij de inlichtingendiensten. Beide groepen doen dit soort zaken', administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 11).

Eerste verzoeker weet het niet, en wenst ook niet te gissen. Het feit dat hij bedreigd werd en dat zijn auto tot ontploffing werd gebracht, volstaat om te vrezen voor zijn leven en dat van zijn vrouw en kinderen. Wie de ouders dan ook mogen zijn, de vrees blijft even groot, de gevolgen even ernstig indien ze op een dag in hun opzet zouden slagen.

2.1.3.

Verweerster stelt dat het niet aannemelijk zou zijn dat de eerste verzoeker de telefonische bedreiging niet serieus heeft genomen, aangezien de anonieme beller ook zijn gezin heeft bedreigd.

Eerste verzoeker wist niet wat hij van het telefoontje moest denken. Het telefoontje werd gepleegd door een anonieme beller. Was de beller een militielid? Of gewoon van een jaloerse buurtbewoner?

Dat eerste verzoeker niets ondernomen heeft na het telefoontje is niet correct. Hij heeft de bedreiging gemeld op het departement waar hij werkte. Als antwoord kreeg eerste verzoeker dat hij wat moest opletten, maar dat ze vanuit de inlichtingendienst niets konden ondernemen en dat hij ook niet moest verwachten dat de politie stappen zouden zetten.

Dat ook zijn departement binnen de inlichtingendienst de ernst van de dreigtelefoon minimaliseerde, versterkte de idee van eerste verzoeker dat de telefoon niet ernstig was.

Het is correct dat de twee oudste kinderen van verzoekers na de dreigtelefoon nog naar school zijn gegaan. Enerzijds is het zo dat verzoekers twijfelden aan de ernst van de dreigtelefoon (versterkt door de houding van het departement van de inlichtingendienst alwaar eerste verzoeker tewerkgesteld was) en anderzijds mochten de kinderen deze schooldagen niet missen, want ze hadden hun eindexamens. Het niet afleggen van de eindexamens impliceert het verliezen van een schooljaar.

2.1.4.

Eerste verzoeker bleef na de bomexplosie werken. Doch deze blijvende tewerkstelling dient in de context geplaatst te worden.

1. Verzoekers hadden hun wijk verlaten en leefden aldus op een voor milities onbekende plaats. Verzoekers zijn niet meer naar hun eigen wijk teruggekeerd. Eerste verzoeker heeft aldus zijn gezin in veiligheid gebracht;

2. Eerste verzoeker moest blijven werken om financiële redenen;

3. Eerste verzoeker nam uitgebreide voorzorgsmaatregelen bij het zich begeven naar zijn werkplaats: gebruik van andere routes en omwegen, andere voertuigen, starten en eindigen op onregelmatige tijdstippen, verlofdagen nemen, wisselen van kledij...

4. Eerste verzoeker kon niet zomaar stoppen met zijn werk, aangezien dit door de Iraakse autoriteiten niet aanvaard wordt (cf. infra).

De 'keuzes' die verzoekers volgend op de bomexplosie hebben gemaakt, dienen beoordeeld te worden aan de hand van de begeleidende omstandigheden waarop verzoekers geen invloed hadden. Het stoppen met werk was geen optie, eerste verzoeker had geen keuze. De manier waarop eerste verzoeker noodgedwongen verder gevolg heeft gegeven aan zijn tewerkstelling kan beschouwd worden als uiterst voorzichtig.

2.2. Schriftelijk bewijs

In de bestreden beslissing wordt eerste verzoeker verweten geen schriftelijk bewijs te hebben voorgelegd van het feit dat zijn voertuig werd opgeblazen.

2.2.1.

Het is correct dat eerste verzoeker een verklaring heeft afgelegd ten overstaan van de politie, dat hij de wagen heeft laten takelen en dat er een dossier werd ingediend om de geleden schade te recupereren.

Eerste verzoeker heeft echter geen enkel document mogen ontvangen.

Eerste verzoeker wijst erop dat er wel een mogelijkheid is om een kopie van de politiedocumenten te bekomen, doch dat dit niet evident is. Ofwel dient deze aanvraag ingediend te worden via zijn werkgever, ofwel dient hij een aanvraag indienen bij de rechter, doch voor dit laatste dient hij persoonlijk aanwezig te zijn op verschillende plaatsen, hetgeen te gevaarlijk was.

Verzoekers zullen nagaan of zij nog via familieleden documenten kunnen bekomen.

2.2.2.

Verzoekers hebben foto's van het autowrak neergelegd.

Verweerster meent dat de foto's het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas niet zouden herstellen.

Eerste verzoeker lacht op de foto aangezien de fotograaf hem deed lachen. Deze zei: 'als ze jou zo zien, dan zouden ze het niet geloven dat je levend uit die explosie kwam', waarop eerste verzoeker antwoordde dat hij gelukkig niet nabij de auto was toen de explosie gebeurde en hij dankte voor het feit dat hij een tweede leven had gekregen. Eerste verzoeker heeft dit reeds tijdens het gehoor uitgelegd.

"De fotograaf deed me lachen. Hij dacht dat ik in de auto was toen de ontploffing gebeurd was, ik zei dat ik binnen was toe het ontplofte, daarom lach ik een beetje. En ik was ook blij omdat ik een tweede leven had gekregen." (administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 14).

Ook voor het gegeven dat de nummerplaat ongeschonden was, heeft eerste verzoeker een verklaring geboden:

"Inderdaad, de brand kwam niet tot het plakkaat. De brandweer heeft geblust, dan heb ik de nummerplaat schoon geveegd, en een foto genomen." (administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 13).

De nummerplaat die eerste verzoeker vasthoudt op de foto is de nummerplaat van de achterkant van het voertuig. De explosie heeft de auto quasi volledig vernield, doch de brand kwam niet tot aan de achterkant van de auto.

Eerste verzoeker kijkt na of hij nog enkele foto's heeft van de achterkant van het voertuig teneinde zijn verklaring te ondersteunen.

2.3. Onderzoek

Verweerster meent een tegenstrijdigheid in de verklaringen van eerste verzoeker te kunnen weerhouden.

Dit is niet correct.

Nadat de politiediensten de vaststellingen heeft verricht en deze hebben geregistreerd en nadat eerste verzoeker zijn verklaringen had afgelegd ten overstaan van de politie, werd hem bij wijze van standaardmededeling gezegd dat hij gecontacteerd zou worden indien er informatie was.

Echter, een werkelijk onderzoek is er nooit gevoerd. De reden voor het uitblijven van een onderzoek is tweërlei.

Enerzijds is het zo dat het niet evident is om een onderzoek te voeren. Uit de vaststellingen en de verklaring van eerste verzoeker kon geen spoor naar de daders worden afgeleid.

Anderzijds is het zo dat de explosie in eerste verzoekers voertuig niet het enige incident was die zich op die dag in de Iraakse hoofdstad heeft voorgedaan. Verzoekers benadrukken dat dergelijke incidenten schering en inslag zijn in Bagdad. Het ontplofte voertuig van eerste verzoeker stond erg laag op de prioriteitenladder: er waren (gelukkig) geen doden, er waren geen gewonden.

Uit de praktijk blijkt dat er zelfs vaak geen grondig onderzoek werd gedaan naar misdaden waarbij mensen ontvoerd en/of vermoord worden. Eerste verzoeker wist dan ook dat er geen grondig onderzoek zou volgen en omwille van die reden heeft hij zelf ook niet meer geïnformeerd bij de politiediensten.

De motivering van verweerster is opnieuw niet draagkrachtig.

2.4. Actuele vrees

Verweerster merkt op dat verzoekers na de aanslag van 8 mei 2014 over geen enkele indicatie zouden beschikken waaruit zou blijken dat de milities nog op zoek zijn naar hen.

2.4.1.

Eerste verzoeker bevestigt dat er niemand meer is komen vragen/zoeken bij hem thuis, doch dit is geenszins opmerkelijk. Ook het feit dat de moeder en de broer van eerste verzoeker nog steeds in het huis woonachtig zijn, is geen draagkrachtig argument om de actuele vrees van verzoekers te ontkennen.

De militie had het gemunt op eerste verzoeker en diens gezin. Het telefonische dreigement werd geuit ten aanzien van eerste verzoeker, zijn vrouw en kinderen en het persoonlijke voertuig van eerste verzoeker was voorwerp van de aanslag.

Verzoekers zijn na het incident uit de wijk verdwenen.

Er is geen reden waarom de militie hun pijlen zouden richten op de moeder of de broer van eerste verzoeker. De moeder van eerste verzoeker is een 80 jaar oude vrouw en eerste verzoekers broer is een eenvoudige autohandelaar.

2.4.2.

Verweerster acht het merkwaardig dat eerste verzoeker na het incident nog gaan werken is bij de inlichtingendiensten, zonder dat er zich verdere incidenten hebben voorgedaan.

Verzoekers benadrukt nogmaals dat zij na het incident maatregelen hebben getroffen teneinde te ontsnappen aan de dreiging van de milities.

Zo hebben zij zich verplaatst naar een voor de milities ongekende verblijfplaats, meer bepaald het huis van de ouders van tweede verzoekster, dat gelegen is in een andere wijk.

Daarnaast heeft eerste verzoeker steeds voorzorgsmaatregelen in acht genomen om naar zijn werk te gaan. Eerste verzoeker ging op verschillende tijdstippen, verplaatste zich met verschillende voertuigen, wisselde van kledij... Eerste verzoeker heeft dien aangaande duidelijke verklaringen afgelegd:

"Kort na het incident had ik verlof genomen, om te doen alsof ik met mijn werk was gestopt. En we waren ook verhuisd naar schoonouders. Ik was weg uit de regio. Soms ging ik naar mijn werk met slaapkledij. Dan veranderde ik van kledij op mijn werk. Ik verschool me altijd, omdat ze niet zouden weten waar ik ben. Wie ik was. We droegen in ons departement een kostuum, een das ook. Soms had ik dat niet aan, omdat ze niet zouden zien dat ik daar werkte.

U bedoelt dat u niet in kostuum naar het werk ging?

Ja. Ik veranderde daar van kledij."

(administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 16)

"Ging u dagelijks naar uw werk?"

Na die vijftien dagen verlof ging ik bijna elke dag. Maar als ik gevaar voelde, ging ik even niet. Soms een of twee dagen ging ik niet; dan zouden de mensen misschien geloven dat ik geen vaste job had.

Wanneer voelde u zich dan bedreigd?

Na het incident voelde ik me altijd in gevaar. Als ik twee of drie dagen niet ging werken, dan was het gewoon om te laten zien dat ik zagezegd gestopt was met werken. En omdat de burens ook niet zouden weten dat ik een vaste job had, wie ik was. ..."

(administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 18)

"... Zeker tijdens de periode juni, toen IS in Mosul gekomen was, dan was de staat onder stress. Mijn bewegingen waren traag, ik zorgde ervoor dat de mensen me niet teveel zagen. Ze zouden me misschien achtervolgen en vermoorden. Ik had schrik voor mijn leven. Daarom kon ik niet alles snel snel doen."

(administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 3)

2.4.3.

Verzoekers wensen ook te benadrukken dat het voor hen geen optie was om in het huis van de ouders van tweede verzoekster te blijven wonen.

"Heel korte periode was ik bij mijn schoonouders in Yarmouk. Dat was na de ontploffing van mijn auto. Dat was tot alles klaar was, de documenten, de documenten die nodig waren om te vertrekken. Paspoort en andere doc. Het was zeer korte periode, het is een "warme" wijk, er zijn soennieten gevestigd. Het was er niet stabiel. Onze bewegingen waren daar zeer beperkt. Waarom? Als ze zien dat er een nieuwe persoon is gekomen, dan gaan ze zich vragen stellen. Misschien zouden ze te weten komen waarom ik daar was. Ik zetten mijn vrouw af elders voor dringende zaken. Ik ging niet altijd op hetzelfde uur naar mijn werk, soms vroeger, soms later. We hebben een beetje geschuld."

(administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 2)

Ook in Yarmouk zijn er milities. Het zich verplaatsen naar een andere wijk binnen de stad Bagdad, quasi ondergedoken leven (tweede verzoekster en de kinderen) en steeds op zijn hoede te moeten zijn (eerste verzoeker) is een tijdelijke 'oplossing', doch een dergelijk leven is niet vol te houden.

2.5. Zonder toestemming werk verlaten

Verweerster meent dat eerste verzoeker het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer gearresteerd en veroordeeld zal worden omwille van het feit dat hij zonder toestemming zijn werk heeft verlaten.

Eerste verzoeker volhardt in zijn verklaringen.

Er zijn Iraakse wetten en omzendbrieven die gewag maken van gevangenisstraffen en geldboetes voor personen die zonder toestemming hun werk verlaten.

De komst van IS heeft geleid tot een strengere aanpak van werkverlaters door de Iraakse autoriteiten. Het feit dat verzoekers daarenboven asiel hebben aangevraagd in Europa, doet eerste verzoeker vrezes voor een zware straf bij terugkeer naar land van herkomst.

Dit is ook een reden waarom eerste verzoeker na het incident op 8 mei 2014, na een kort verlof van vijftien dagen, verder bleef werken. Ontslag, lange vakantie... dit wordt niet aanvaard.

"Heeft u daar officieel ontslag genomen bij de inlichtingendiensten?"

Nee. Ik heb geen ontslag genomen.

Waarom niet?

Het was niet rustig daar. Ze aanvaardden geen ontslag. Ook pensioen aanvaardden ze niet, ontslag niet, ook geen lange vakantie.

...

U bent in feite onwettig afwezig. U moest daar zijn maar bent vertrokken zonder iets te laten weten?

Ja, want als ik het had gezegd, zou ik waarschijnlijk nergens naartoe mogen gaan.

...

Waarom zouden ze niet aanvaardden dat u ontslag neemt?

In mijn departement was alles afgesloten. Je mocht geen ontslag nemen, niet met pensioen gaan, etc. Omdat Bagdad bedreigd werd, omdat ISIS er was.”

(administratief dossier van verweerster, gehoor van eerste verzoeker, pagina 10)

De periode tussen de bomexplosie en hun vertrek uit Irak was voor verzoekers bijzonder zwaar. Ze waren voortdurend onder stress, nerveus, angstig...

Maar voor hun handelswijze na de bomexplosie – bijvoorbeeld dat eerste verzoeker naar zijn werk bleef gaan, zij het wel op ongeregelde tijdstippen en met geregeld verlofdagen – was er geen andere keuze. Indien eerste verzoeker onmiddellijk zou zijn gestopt met zijn werk, dan zou hij tijdens tot zijn vertrek uit Irak niet alleen de milities moeten gevreesd hebben, doch ook de Iraakse autoriteiten.

2.6.

De argumentatie van verweerster schiet op alle vlakken te kort doordat onvoldoende werd rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Bagdad, de macht van de milities, de houding van de Iraakse autoriteiten...

Verklaringen worden uit hun context getrokken. Verklaringen worden getoetst aan ‘wat verwacht zou mogen worden’. Reageren op een dreigement is puur persoonlijk, er is geen toetssteen van ‘het normale’. Het afwijzen van bepaalde gedragingen van verzoekers als ongeloofwaardig is een subjectief oordeel.

Tweede verzoekster heeft verklaard:

“Na het sektarisch geweld zijn ze lang thuisgebleven. Er was een regen van bommen. Van 1980, met de oorlog tegen Iran, is het altijd oorlog geweest. Nu ze ook mijn echtgenoot willen vermoorden, is het genoeg geweest. Met het huwelijk, stond er een tank naast ons. We dachten te sterven met het Irak van Bush. Maar we werden nog gered, nu zijn er de milities die alles vernielen.”

Verzoekers zijn opgegroeid met oorlog, geweld en vernieling. Dreiging was steeds aanwezig. De omstandigheden waarin zij hebben geleefd, hebben een invloed op de manier waarop gereageerd wordt indien zij geconfronteerd worden met een dreiging.

(...)”

2.1.2. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, “de Richtlijn 2004/83/EG” van de Raad van 29 april 2004, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Zij benadrukken dat hun identiteit en hun herkomst niet worden betwist. Verder stellen zij dat mensen uit Bagdad tot begin september 2015 subsidiaire bescherming kregen. Sedert oktober is dit niet langer het geval. Nochtans blijkt uit de informatie van verweerder niet dat de veiligheidssituatie sedertdien in gunstige zin is gewijzigd. Verzoekende partijen citeren uit deze informatie. Volgens hen is de wijziging in het beleid van het CGVS niet te verantwoorden. Verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat in Irak in Bagdad de meeste slachtoffers vallen. Verzoekende partijen vervolgen:

“Vele persberichten tonen het dagelijkse geweld in de Iraakse hoofdstad aan. Dagelijks vallen er gewonden en/of doden bij daden van terreur, sektarisch geweld, criminele daden...”

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?

De plotse koerswijziging van verweerster is wellicht eerder te verklaren door de grote getale Iraakse vluchtelingen die sinds augustus 2015 naar ons land vluchtten én de politieke visie dat de “quota” voor Iraakse vluchtelingen bereikt is.

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, heeft de heer Theo FRANCKEN, Staatssecretaris voor Migratie, een rondschrijven gestuurd naar alle Iraakezen

(...)”

Nog voor het onderzoek van Cedoca werd afgerond, werden Iraakse asielzoekers ingelicht omtrent het resultaat die komen zou. Het indienen van hun asielaanvraag dan wel de verderzetting van hun asielpcedure werd Iraakse asielzoekers ontraden.

Ten gevolge van deze brief hebben meerdere Iraakse asielzoekers hun hoop op een positieve beslissing verloren. Daarenboven werden/worden ze al bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd met een willekeurig beleid (het al dan niet gehoord worden, het al dan niet doorsturen van hun dossier naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen), dat tot frustratie en wanhoop leidde/leidt.

Dit gewijzigde politieke beleid – het viseren van de Iraakse asielzoekers, de ontradingscampagne – heeft vruchten afgeworpen. Meerdere Iraakse asielzoekers zijn vrijwillig teruggekeerd naar Bagdad. Iedere asielzoeker heeft echter zijn eigen persoonlijke reden om enerzijds asiel aan te vragen en anderzijds afstand te doen van hun asielaanvraag. In het administratief dossier van verweerster is geen informatie met betrekking tot deze redenen van afstand van asielaanvraag terug te vinden.

Waarom zijn de Iraakse asielzoekers vrijwillig teruggekeerd? Omdat ze hun familie misten en omdat ze geen hoop op een positieve beslissing meer hadden? Omdat ze een andere oplossing tot veilig leven zouden zoeken? Omdat ze in de nabijheid van een ziek familielid wilden zijn? Omdat ze gewoon met de vluchtelingenstroom zijn meegekomen zonder een echte reden voor hun vlucht? Omdat ze zelf tot de milities behoren die gewoon even Europa wilden bezoeken? Zonder informatie over de persoonlijke redenen van de vrijwillige terugkeerders, kan niet aanvaard worden dat dit 'een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffers te zijn van willekeurig geweld.'

De politiek had reeds op 22 september 2015 een beslissing genomen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moest volgen. Ondanks het feit dat werd vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in 2015 constant is gebleven, moest het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen ten aanzien van Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad anders motiveren in die zin dat er geen bescherming meer geboden wordt op grond van het nog steeds aanhoudende willekeurig geweld.

(...)

Is voor een wijziging in het asielbeleid geen ware wijziging in de veiligheidssituatie noodzakelijk? Neigt een plotse wijziging van het asielbeleid zonder wijziging in de veiligheidssituatie niet naar willekeur?

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat 'het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen'. Dit argument kan de beslissing tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet ondersteunen. Uit het rapport 'COI Focus, Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad' van Cedoca dd. 6 oktober 2015 blijkt immers dat 'zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 het openbare leven in de stad niet stil (viel)' (pagina 20). **Het niet stilvallen van het openbaar leven is aldus geen parameter voor de veiligheidssituatie en de risico's voor de burgers in Bagdad, Irak.**

De Belgische asielinstanties moeten in principe in alle objectiviteit en in alle onafhankelijkheid kunnen oordelen of een persoon al dan niet internationale bescherming behoeft, of er in een bepaalde regio al dan niet sprake is van willekeurig geweld. De beslissing van verweerster dd. 14 oktober 2015 kan niet objectief en onafhankelijk genoemd worden, verweerster voert het politieke beleid van staatssecretaris Theo Francken uit, zijnde een beleid dat er op gericht is de vluchtelingenstroom vanuit Irak naar ons land stop te zetten (cf. brief dd. 22 september, boodschappen via facebook), hoewel Irakezen uit Centraal-Irak nood hebben aan een beschermingsstatus.

De beslissing om kandidaat-vluchtelingen te weigeren, hoewel zij werkelijk nood hebben aan bescherming, is niet de manier om een vluchtelingencrisis op te lossen."

2.1.3. Verzoekende partijen leggen per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een verklaring van verzoeker bij de politie (bijlage 8) en informatie over de situatie in Bagdad en Irak (bijlagen 9-11).

2.2.1. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet welk van "de beginselen van behoorlijk bestuur" zij benevens de materiële motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel geschonden achten. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Nog daargelaten dat verzoekende partijen evenmin aangeven welk artikel van "de Richtlijn 2004/83/EG" van de Raad van 29 april 2004 zij *in casu* geschonden achten, dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.4. Nog daargelaten dat zij *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk zouden worden behandeld, dient wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.2.5. Waar verzoekende partijen stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is. Verzoekende partijen kennen blijkens een lezing van het verzoekschrift immers de motieven van de bestreden beslissingen en onderwerpen deze aan inhoudelijke kritiek. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom zij al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.8. Verzoekende partijen stellen hun land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat verzoeker ingevolge zijn werkzaamheden werd bedreigd.

Verzoekende partijen legden incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het eerste concrete vervolgingsfeit waarvan zijn slachtoffer zouden zijn geweest.

Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de persoon die hen bij dit feit telefonisch zou hebben bedreigd zich totaal niet kenbaar zou hebben gemaakt en niet zou hebben vermeld in naam van welke groepering hij belde (*ibid.*, p.10). Indien het werkelijk de bedoeling was om verzoeker te bedreigen en om hem ertoe aan te zetten zijn werkzaamheden stop te zetten, kan immers worden aangenomen dat de persoon in kwestie deze bedreigingen kracht zou hebben bijgezet door zijn groepering te vermelden; zeker nadat verzoeker deze persoon aanvankelijk niet serieus leek te nemen en tegen deze persoon inging.

Verzoekende partijen legden tevens incoherente verklaringen af omtrent de concrete reactie van verzoeker op het telefoontje. Verzoekster stelde dat verzoeker tegen de beller zei “*dat ze hem niets konden verplichten, dat er veiligheid en overheid was*” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.4). Verzoeker stelde echter dat hij tegen de beller zei “*dat ze leugenaars waren, en ongeloofwaardig*”. Verder stelde hij nog dat hij dacht dat het een grap was en daarom nog lachte (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.10). Daarenboven stroken noch de verklaringen van verzoeker, noch de verklaringen van verzoekster met de uitleg in het onderhavige verzoekschrift. Uit hun eerdere gezegden blijkt duidelijk dat verzoeker het lef had om tegen de beller in te gaan. Dit strookt niet met de uitleg in het onderhavige verzoekschrift dat verzoeker het lef niet had om te vragen wie de beller was en waarom deze hem contacteerde.

Gelet op de expliciete, ernstige en concrete aard van deze telefonische dreiging, gelet op verzoekers voorgehouden beroepswerkzaamheden en gelet op de algemene situatie in Bagdad zoals deze blijkt uit de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier, is ook de reactie van verzoekende partijen op de beweerde telefonische bedreiging geheel niet geloofwaardig. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hem over de telefoon werd meegedeeld dat ze wisten waar hij werkte, dat zij niet zouden twifelen om hem te raken, dat zij kennis hadden over zijn familie en de plaatsen waarheen zijn familieleden zich begaven en dat zijn hele familie het doel was (*ibid.*, p.10, 15, 19). Dat zij het telefoontje in de voormelde context desalniettemin niet serieus zouden hebben genomen, geen extra veiligheidsmaatregelen troffen en niet ondernamen (*ibid.*, p.15), is hoegenaamd niet geloofwaardig.

De uitleg die verzoeker hiervoor verschaft in het onderhavige verzoekschrift, doet hieraan geenszins afbreuk. Zelfs indien verzoeker niet wist wat hij moest denken en zelfs indien men op zijn dienst het telefoontje minimaliseerde, kon worden verwacht dat verzoeker het zekere voor het onzekere zou nemen, de nodige aandacht zou hebben besteed aan het telefoontje en maatregelen zou hebben getroffen zodat men hem en zijn gezin niet kon raken.

Ook omtrent het andere vervolgingsfeit waarvan verzoekende partijen slachtoffer zouden zijn geworden, met name een aanslag op hun wagen, legden verzoekende partijen ongeloofwaardige verklaringen af.

Vooreerst wordt in dit kader in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts kan worden opgemerkt dat uw voertuig zou zijn opgeblazen maar dat u hiervoor geen enkel schriftelijk bewijs neerlegt. Nochtans zou u ten overstaan van de politie een verklaring hebben afgelegd (CGVS, p.13), zou u de wagen later ook hebben laten takelen (CGVS, p.17) en diende u naar eigen zeggen bij de overheid een dossier in om de geleden schade te recupereren (CGVS, p.13). U toont enkel wat foto’s van het wrak van een voertuig maar deze herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet. Dat u naast uw eigen wagen staat, wordt niet door deze foto’s bewezen. Integendeel, het is zeer merkwaardig dat u, kort na de bomexplosie, breed lachend naast het wrak poseert en daarbij bovendien een ongeschonden nummerplaat vasthoudt die onmogelijk van dit totaal verwoeste en uitgebrande voertuig kan zijn, zoals u volhoudt (CGVS, p.13).”

Verzoekende partijen werpen weliswaar enkele redenen op waarom het niet evident is om kopieën van de politiedocumenten te bekomen, doch uit hun gezegden blijkt niet en zij tonen evenmin aan hiertoe ook maar enige concrete poging te hebben ondernomen. Dit mocht nochtans redelijkerwijze van hen worden verwacht.

Verzoekende partijen kunnen verder geheel niet worden gevolgd in hun uitleg over de foto’s die betrekking zouden hebben op de explosie van hun wagen (administratief dossier, map ‘documenten’). Dat verzoeker dermate breed lachend langs zijn wagen zou poseren nadat een aanslag op zijn leven was mislukt, is, ook indien de fotograaf hem aan het lachen poogde te brengen, niet geloofwaardig. Dat verzoeker breed lachend poseerde is nog des te bevreemdender gelet op het doel dat de foto’s moesten dienen, met name het indienen van een schadeclaim bij de overheid (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.14). Evenmin kunnen verzoekende partijen worden gevolgd in hun betoog inzake de nummerplaat. Gelet op de staat van totale verwoesting van het voertuig op de foto’s, kan de uitleg niet worden aangenomen dat de nummerplaat in kwestie achteraan op de wagen zat en niet werd aangetast door de brand. Dat de nummerplaat in verzoekers handen dermate ongeschonden en zo goed als nieuw van het volledig verwoeste voertuig naast hem afkomstig is, is in het geheel niet aannemelijk.

Daarenboven legden verzoekende partijen incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zij naar aanleiding van de aanslag op hun wagen zouden zijn ondergedoken en omtrent de duur van hun onderduikperiode. Verzoekster verklaarde bij de DVZ aanvankelijk dat zij gedurende vier en een halve maand bij haar ouders verbleven. Even verder preciseerde zij dat zij aldaar verbleven van *“midden mei 2014 tot mijn vertrek naar Europa op 13.09.2014”*, hetgeen zou betekenen dat zij gedurende ongeveer vier maanden bij haar ouders verbleven (administratief dossier, verklaring DVZ verzoekster, nr.10). Verzoeker maakte bij de DVZ geen melding van het feit dat zij onderdoken. Hij preciseerde omtrent hun adres voorafgaand aan het door verzoekster verklaarde onderduiken integendeel: *“Ik woonde hier sinds mijn geboorte tot aan mijn vertrek op 13.09.2014”* (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, nr.10). Bij het CGVS bleek verzoekster niet in staat om duidelijk te preciseren wanneer zij na de aanslag op hun wagen naar het huis van haar ouders gingen. Zij gaf aan dat dit was *“in dezelfde maand. Een week daarna of iets meer. Ik weet het niet meer (...)”* (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5). Verzoeker verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat zij ongeveer drie en een halve maand bij de ouders van verzoekster verbleven, hetgeen zou betekenen dat zij slechts eind mei of begin juni hun woning verlieten (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.3). Later tijdens het gehoor stelde hij dan weer dat zij hun woning reeds verlieten vijf of zes dagen na de aanslag op hun wagen (hetzij op 13 of 14 mei 2014) (*ibid.*, p.17).

Hoe dan ook blijkt uit het voorgaande dat verzoekende partijen, nadat hun wagen voor hun huis zou zijn opgeblazen, nog gedurende minstens vijf dagen tot een week gewoon in hun eigen woning zouden zijn gebleven. Deze handelwijze is manifest ongeloofwaardig gelet op de door hen geschetste context en gebeurtenissen. Indien zij werkelijk reeds telefonisch werden bedreigd, hun belagers duidelijk hun woonplaats kenden en hun wagen voor hun eigen woning werd opgeblazen, kon worden aangenomen dat zij hun woning onmiddellijk zouden hebben verlaten en derhalve reeds eerder zouden zijn

ondergedoken bij hun familieleden in Bagdad. Verder is het niet geloofwaardig dat verzoekende partijen gedurende deze periode geen verdere problemen zouden hebben gekend indien men hen werkelijk wilde raken.

Bovendien is het, mede gelet op de ernst van de aangevoerde feiten, hoegenaamd niet aannemelijk dat zich sedert de aanslag op hun wagen een verdere incidenten zouden hebben voorgedaan. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts is het opmerkelijk dat de aanslag al van 8 mei 2014 zou dateren maar dat u over geen enkele indicatie beschikt waaruit zou blijken dat men nog naar u of uw familie op zoek is gegaan. Hoewel uw moeder en uw broer nog steeds wonen in het huis waarvoor de aanslag zou zijn gepleegd, stelt u dat niemand u daar is komen zoeken (CGVS, p.16). Ook in de vier maanden tussen de aanslag en uw vertrek uit Irak, toen u gewoon bij de inlichtingendiensten zou zijn blijven werken, zouden zich geen verdere incidenten hebben voorgedaan. Dat men als waarschuwing uw auto zou opblazen om daarna geen andere actie tegen u te ondernemen, is merkwaardig.”

Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij beweren dat dit logisch zou zijn. Vooreerst blijkt uit verzoekers reeds hoger aangehaalde gezegden dat hem duidelijk zou zijn meegedeeld dat zijn hele familie het doel was. Waarom de milities zijn moeder en zijn broer, die bovendien op hetzelfde adres woonden, zouden ontzien kan derhalve niet worden ingezien. Bovendien kan worden aangenomen dat, zelfs indien zij niet tot doel hadden om zijn moeder en broer rechtstreeks te raken en indien zij verzoeker werkelijk wilden raken, deze milities verzoeker toch minstens nog zouden zijn komen zoeken op zijn voormalige, door hen gekende adres of navraag zouden hebben gedaan bij de naaste familieleden die aldaar nog vertoeven.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partijen.

Benevens de reeds hoger besproken neergelegde stukken in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De door middel van een aanvullende nota neergelegde verklaring van verzoeker bij de politie kan het voorgaande evenmin ontkrachten (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlage 8). Vooreerst wordt deze slechts neergelegd in de vorm van een fotokopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Dit geldt nog des te meer nu het opvallend is dat dit document geen officiële opmaak of hoofding bevat en een louter met de hand geschreven stuk betreft. Deze vaststellingen maken, tezamen met het gegeven dat dit stuk niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige verklaringen, dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan verzoekers verklaring bij de politie.

Waar verzoeker nog beweert dat hij omwille van het verlaten van zijn werk door de Iraakse autoriteiten dreigt te worden gevisieerd of vervolgd, wordt inzake deze vermeende vrees in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft uw vrees als zou u door de Iraakse autoriteiten worden gestraft omdat u uw administratie zonder toestemming zou hebben verlaten, dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde problemen met milities niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zodoende kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u ten gevolge van deze problemen uw werk hebben verlaten. Wat betreft uw opmerking als zou elk vertrek uit de dienst verboden zijn geweest omwille van de crisis- en veiligheidssituatie in Irak, kan nogmaals worden gewezen op uw profiel, namelijk dat van administratief bediende binnen een overheidsinstelling. Dat uw vertrek tot onoverkomelijke problemen zou hebben geleid voor de werking van de Iraakse inlichtingendiensten, is niet aannemelijk. Dat men uw vertrek desnoods met de dood zou bestraffen (CGVS, p. 19), lijkt dan ook schromelijk overdreven.”

Verzoeker beperkt zich tot een loutere volharding in en bevestiging van zijn eerdere gezegden. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. Deze motieven klemmen nog des te meer nu verzoeker in de vragenlijst van het CGVS, hoewel dit van hem mocht worden verwacht indien hij werkelijk zulke vrees koesterde, nergens enige melding maakte van de vrees door de Iraakse autoriteiten te zullen worden gevisieerd omwille van het verlaten van zijn werk. Verzoekende partijen brengen ter staving van deze vermeende vrees bovendien niet het minste begin van bewijs of informatie bij. Nochtans beweren zij dat er dienaangaande Iraakse wetten en omzendbrieven bestaan.

Zelfs indien verzoeker ingevolge het verlaten van zijn werk zou dreigen te worden geïmigreerd, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen op generlei wijze aannemelijk maken of aantonen dat hij daarbij – om redenen die verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om enige andere reden – oneerlijk zou worden behandeld of disproportioneel zou worden bestraft. Dat zijn asielaanvraag in België zou bijdragen aan een zwaardere straf, betreft in dit kader een blote en niet-gestaafde bewering die door verzoekende partijen geheel niet wordt aangetoond.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het HvJ en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkings sfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het HvJ aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het HvJ van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*). In dit arrest heeft het HvJ bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het HvJ bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek, noch de in het verzoekschrift aangehaalde redenen waarom zij mogelijks terugkeren ertoe zouden leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. Dat de Bagdadis zelf menen dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging, vindt tevens bevestiging in het feit dat nog tal van de familieleden van verzoekende partijen zich aldaar bevinden (verzoekers moeder, broers en zussen, verzoeksters ouders, broer(s) en zussen) (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, nr.13A, 17; verklaring DVZ verzoekster, nr.13A, 17). Verzoekende partijen maakten in hun hoofde nergens melding van ernstige en concrete, aan de veiligheidssituatie gerelateerde problemen.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt bovendien dat (1) Oostenrijk geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit Bagdad en dat asielaanvragen er steeds op individuele basis worden beoordeeld, (2) Zweden van oordeel is dat er geen sprake is van een gewapend conflict in Bagdad zodat personen afkomstig uit Bagdad niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, (3) Hongarije van oordeel is dat de situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn en elke asielaanvraag in Hongarije individueel wordt beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, (4) Duitsland weliswaar subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers afkomstig uit de provincie Bagdad, maar dat de Duitse asielinstanties voor asielzoekers afkomstig uit de stad Bagdad een ander beleid hanteren waarbij, hoewel erkend wordt dat er een gewapend conflict is, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sprake moet zijn van individuele (risico verhogende) factoren, (5) de Finse asielinstanties eind september 2015 beslisten tot een beslissingsstop voor asielzoekers afkomstig uit Irak en (6) Nederland sinds oktober 2014 geen besluiten meer neemt in de asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit de provincies Bagdad, Anbar, Ninewa, Salaheddin, Ta'mim, Diyala en Babil en de Nederlandse staat hier alleen een uitzondering op maakt als bijzondere individuele omstandigheden overduidelijk tot een toe- of afwijzing van de asielaanvraag leiden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat het "Upper Tribunal" (Immigration and Asylum Chamber) van het Verenigd Koninkrijk op grond van dezelfde feitelijke vaststellingen als deze in voornoemde landeninformatie tot de conclusie komt dat er in de stad Bagdad geen sprake is van een situatie zoals gesteld in artikel 15 sub c) van de richtlijn. (*AA (Article 15(c)) Iraq CG*, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 October 2015, <http://www.refworld.org/docid/561224e24.htm>, punt 118 e.v.). Daarnaast heeft het EHRM in een recent arrest zijn standpunt bevestigd omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak.

Het EHRM heeft daarbij gesteld dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak sinds juni 2014 verslechterd is, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, § 53, § 54, § 55).

De in het verzoekschrift aangehaalde informatie en cijfers zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Vooreerst hanteren verzoekende partijen informatie en cijfers die betrekking hebben op de situatie in de provincie Bagdad (en dus niet op de stad Bagdad waarvan zij afkomstig zijn). Bovendien hebben de gehanteerde informatie en cijfers inzake het aantal burgerslachtoffers niet enkel betrekking op slachtoffers van aanslagen doch tevens op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie kan evenmin afbreuk doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 7, bijlagen 9-11). Het "*Country Profile for Iraq*" heeft betrekking op de situatie in Irak in het algemeen en laat niet toe om uitspraak te doen over de specifieke situatie in Bagdad-Stad. Bijgevolg werpt deze geen ander licht op de voormelde analyse van de situatie aldaar. Dat zich in Bagdad nog aanslagen en andere geweldfeiten voordoen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partijen het CGVS verder verwijten dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is, dient andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat het CGVS ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleid (swijziging) moet weergeven. Het CGVS moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekende partijen al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen trachten tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers en de politieke druk vooringenomen was en er niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS